

af dette. Bl. a. udviklede det ærede Medlem Hr. Pitzner, at det var Tørvearbejderne, der havde ødelagt en Mand, som han kendte, og som han havde solgt en Mose til. Nu maa jeg sige, at dette, at sætte Tørvearbejdernes Fortjeneste kontra det hele Samfund, er ret godtkøbs, og det er gendrevet saa overordentlig tidt; men jeg maa alligevel dvæle et Øjeblik ved det, thi det Eksempel, det ærede Medlem Hr. Pitzner her fremdrog, er som en Type paa hele Antisocialisternes Argumentation. Det ærede Medlem udvikler, at en Gartner, som for Resten havde købt Jord af ham i sin Tid, for to Aar siden købte en Mose for at skaffe sig Brændsel til sit Gartneri. Men det var gaaet den Mand helt galt. For 3—4 Dage siden traf det ærede Medlem Hr. Pitzner Mandens Kone, og hun udviklede saa: Vi har saamænd maattet holde op med at drive Mosen, for selv om vi gav Mosen gratis og lagde Hest til uden at beregne noget for det, var Arbejdslønnen ved Produktionen af Tørvene saa stor, at vi har set vores Fordel ved at købe Kul. Altsaa, det ærede Medlem Hr. Pitzners gode Ven, som han havde solgt en Mose, kunde ikke klare sig, fordi Tørvearbejderne ruinerede ham.

Jeg skal nu søge at bibringe det ærede Medlem Hr. Pitzner en anden Opfattelse. Jeg kender et Tørvesjak, som man kalder det, altsaa organiserede Arbejdere, der har slaaet sig sammen om at drive en Mose; i et Brev skriver en af disse til mig i Anledning af det ærede Medlem Hr. Pitzners Udtalelser; de giver en Fremstilling af, hvor udmærket en Fortjeneste det giver at drive den Produktion, og viser derved, hvor uberegtiget det er at angribe Arbejderne paa denne letfærdige Maade. Brevet lyder saaledes: „Vi var 11 Mand i Akkord, og hver Mand har haft mellem 60 og 65 Arbejdsdage. Efter hvad vi foreløbig har opgjort, faar hver Mand, iberegnet hans Andel i Maskiner og Redskaber plus 5 Tons Tørv pr. Mand, ca. 2 300 Kr.“ — Det vil sige, at naar Arbejderne driver Mosen uden Mellemand, viser Regnskabet god Fortjeneste.

Manden skriver videre: „Man maa huske paa, at vi har betalt 3 000 Kr. i Leje af Mosen og købt Redskaber, hvilket vil sige, at hvis vi f. Eks. kan leje Mosen til samme Pris næste Aar, da vil vi kunne tjene adskilligt mere, da vi jo nu har de Redskaber, vi skal bruge. Prisen, vi har faaet for Tørv paa Mosen, er 36 à 40 Kr., leveret lastet paa Banevogn 46 Kr. pr. Ton. Altsaa, hvis nogen Tørveproducent paastaar, at det ikke kan betale sig at lave Tørv, saa passer det ikke.“

Det er altsaa Sandheden om Tørveproduktionen, kort udtrykt, at Tørveproduktionen udmærket godt kan betale sig. Arbejderne har i dette Tilfælde haft en god Fortjeneste, fordi de har drevet Tørveproduktionen uden Mellemand. Det ærede Medlem Hr. Pitzners Udtalelser er typiske for den letkøbte Maade, hvorpaa man søger at angribe og mistænkeliggøre Arbejderne. Jeg hævder fremdeles, at enhver Gaardejer, der har arvet sin Mose fra Fædrene, har tjent udmærkede Penge ved at drive den, at de allerfleste Tørvefabrikanter har tjent udmærkede Penge, og at de allerfleste Tørvespekulanter har tjent lige saa udmærket.

Og hvad er Resultatet blevet af denne Overklassens Spekulation i Tørv? Det er blevet, at vi her i København giver 120 Kr. pr. Ton Tørv i Smaaavægt og, naar man køber en hel Ton, 80—90 Kr. Det er Resultatet af Tørvemaksimalprisens Ophævelse! Jeg vil protestere imod, at Arbejderne angribes paa denne letfærdige og ganske uberettigede Maade, og jeg vil haabe, at det ærede Medlem Hr. Pitzner, hvis han endnu en Gang træffer sin Tørvemoses Købers Hustru paa Gaden — det kunde jo hænde rent tilfældigt —, da vil give Konen denne Besked til Trøst og Beroligelse.

Angrebene paa Arbejderne har været mangfoldige, og Grundsynet i alle disse Angreb er dette: Arbejdslønnen skal staa stille, men i øvrigt maa Priserne paa alle mulige Livsfornødenheder godt stige. Vi har den ganske modsatte Betragtning. Vi ser saaledes paa det, at Priserne paa Livsfornødenhederne skal enten staa stille eller helst dale, og saa staar jo ogsaa Arbejdslønnen stille, saa stiger den formodentlig heller ikke. Det er to modsatte Synspunkter, der her gør sig gældende. De Herrer fra oven betragter det som en Selvfølge, at Priserne skal blive ved at stige, men at til Trods for denne Stigning skal Arbejdslønnen blive ved at staa stille. Ja, der er et æret Medlem, der ryster paa Hovedet, men det er dog en Kendsgerning, at der nu fra alle Sider rejser sig stærke Kræfter imod en Lønforhøjelse for Arbejderne. Arbejdsgiverne har protesteret: Nu skal der siges Stop, ikke et Slag mere ad den Vej! Det er Parolen. Men hører man noget fra den Side om, at Priserne skal ned? Det gør man ikke. Hele Sommerens Pressekampagne i store, ansete Blade hver af sin Retning — jeg tænker her paa Højrebladet i Holbæk og „Fyens Tidende“, for blot at nævne disse to — er i Virkeligheden gaaet paa denne Melodi.